

Predică la Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Cuvîntul Crucii, pentru cei pieritori, nebunie este. Iar nouă celor ce ne mîntuim puterea lui Dumnezeu este (I Corinteni 1, 18)

Iubiți credincioși,

Mîntuitorul nostru Iisus Hristos zice în Sfînta Evanghelie: *Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie* (Matei 16, 24). Astăzi vom vorbi despre deosebirea crucilor prin care ne putem mîntui pe pămînt. Vă amintim că noi creștinii cinștim îndoit Crucea lui Hristos: crucea materială, văzută, pe care o cinștim, o sărutăm și o purtăm și crucea spirituală care este suferința pentru fapta bună.

Dacă citim cu atenție în Sfînta și dumnezeiasca Scriptură vedem că semnul Crucii materiale s-a arătat în chip simbolic din cele mai vechi timpuri. Astfel vedem că patriarhul Iacov a binecuvîntat pe fii lui Iosif cu mîinile sale în semnul Crucii (Facere 48, 13-16).

Semnul Crucii văzute a fost prefigurat de ținerea mâinilor lui Moise la rugăciune în chipul crucii, în timpul luptei cu Amalec (Ieșire 17, 11- 12).

Crucea văzută, materială, a fost închipuită tainic în Legea Veche și prin semnul T, care îi apăra de moarte pe cei ce îl aveau pe fruntea lor (Iezechiel 9, 4-6). Crucea este simbolizată și prin pecetea lui Dumnezeu care păstrează nevătămați pe cei ce o au pe fruntea lor (Apocalipsă 7, 2-4; 9, 4). În legea Harului Însuși Domnul și Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a binecuvîntat în chip văzut cu mâinile Sale pe copii: *Și luîndu-i în brațe i-a binecuvîntat punîndu-și mâinile peste ei* (Marcu 10, 16).

Iar despre binecuvîntarea Apostolilor, la înălțarea Sa la cer, ne spune: *Apoi i-a dus afară spre Betania și, ridicîndu-și mâinile Sale, i-a binecuvîntat* (Luca 24, 50). Apostolii, la fel, au hirotonit prin binecuvîntarea în semnul crucii diaconi, preoți și episcopi prin rugăciune și punerea mâinilor (Fapte 6, 6; 14, 23; I Timotei 3, 2). Pentru acest fapt Taina Preoției este numită "punerea mâinilor preoției". Tot prin rugăciune și punerea mâinilor în chipul crucii împărțeau Apostolii taina ungerii cu Sfîntul Mir, numită "Pecetea Darului Sfîntului Duh" (Fapte 8, 17; 19, 6; II Corinteni 2, 15).

Cît privește Crucea nevăzută, spirituală și tainică pe care trebuie s-o purtăm cu toții, aceasta este suferința și osteneala noastră la lucrarea faptelor bune. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos care a purtat crucea văzută pe Golgota, cît și pe cea nevăzută a suferințelor pentru a noastră mîntuire, ne-a învățat și pe noi să răbdăm crucea vieții, zicînd: *Cine rabdă pînă la sfîrșit acela se va mîntui* (Matei 10, 22; 24, 13; Marcu 13, 13). Satana urăște foarte mult semnul Sfintei Cruci, căci Crucea este arma cea nebiruită cu care Hristos l-a biruit și a golit iadul. De aceea satana îndeamnă pe cei rătăciți de la adevăr, adică pe sectanții care îi slujesc lui, să hulească și să urască Crucea lui Hristos. Căci precum cîinele fuge de bățul cu care a fost lovit, tot așa și diavolul fuge de Crucea lui Hristos care îi amintește că prin ea a fost lovit și biruit.

Adevăratul creștin ortodox cinstește Crucea care s-a sfințit cu mâinile lui Hristos pe Golgota și se închină ei cu toată evlavie și smerenie. La fel cinstește și crucea cea nevăzută a suferințelor vieții în Hristos pe care a răbdat-o și Mîntuitorul pînă la moarte, și încă moarte pe cruce (Filipeni 2,8). Dar și aceasta să cunoască creștinul ortodox că crucea nevăzută a suferințelor Sale este de multe feluri și fericit este acel creștin care cu credință în Dumnezeu și cu multă răbdare își duce crucea suferințelor pe pămînt în dragostea lui Hristos, spre mîntuirea sufletului său.

Așa, de exemplu, unul este orb și rabdă toată viața cu mulțumire această suferință. Altul este surd, altul nu poate vorbi, iar altul este șchiop și lipsit de oarecare mădulare ale trupului său. Și dacă suferă cu bărbăție această neputință și mulțumește lui Dumnezeu cu rugăciuni din inimă, unul ca acela cu muceniciei se va număra. Numai să se ferească de orice păcate, căci dincolo îl așteaptă bucuria cea fără de margini.

Alții duc cu multă răbdare crucea căsătoriei care nu este ușoară, deoarece multe și mari datorii au creștinii cei căsătoriți. De a crește pe fiii lor în frică de Dumnezeu, de a nu-și ucide copiii, de a iubi Biserica, mama noastră care ne-a născut prin apă și prin Duh (Ioan 3, 5); de a posti toate sfintele sărbători de peste an, precum și Miercurea și Vinerea și luna, spre a prisosi dreptatea lor mai mult decât a fariseilor care se laudă că postesc de două ori pe săptămână.

Apoi de a duce viață în curățenie, în posturi, în Duminici și în Sfintele sărbători; de a face milostenie, de a merge regulat la biserică, de a face în toată vremea rugăciuni și de a citi cât mai des Sfânta Scriptură și învățăturile sfinților lui Dumnezeu. Încă de a se feri de orice păcat care depărtează de la ei pe Duhul Sfânt și multe alte îndatoriri pe care îi învață preoții în toate Duminicile și sfintele sărbători, numai de ar asculta cu frică de Dumnezeu. Nu este ușoară nici crucea văduviei și a fecioriei, a celor ce se silesc pentru dragostea lui Dumnezeu să ducă viață în curățenie și cinste pe pământ, între care se numără și călugării.

Unii dintre aceștia, dacă vor face precum au făgăduit înaintea Domnului, dacă vor trăi în ascultare, în sărăcie, în feciorie, nu numai cu trupul ci și cu mintea și cu inima lor de se vor părăsi de a pofti cele stricăcioase și înșelătoare, de mare plată se vor bucura în veacul viitor. Atât călugării care au făgăduit să-și păzească fecioria pînă la moarte, cât și creștinii care voiesc să trăiască în feciorie și curățenie, au nevoie de post, de înfrînare la mîncări alese și vin și de trezvia minții, unită cu rugăciunea și cugetarea la moarte și la judecata de apoi. Ei trebuie să aibă pururea frica lui Dumnezeu înaintea ochilor minții, spre a-și păzi mintea și cele cinci simțiri de ispite, de gînduri rele și de prietenia cu fețe care pot pricinui sminteală și păcat.

Grea este crucea și celor săraci și necăjiți care trăiesc în lipsuri și sărăcie și se luptă cu multe nevoi ale vieții pămîntești. Și aceștia de își vor duce crucea suferinței cu smerenie, cu răbdare și cu mulțumire, mare plată îi așteaptă pe ei la Dumnezeu, care este Preadrept, Atotștiutor și cunoaște răbdarea, necazul și suferința fiecăruia și va răsplăti tuturor după faptele lor.

Dreptul Iov zice: *O luptă este viața omului pe pământ* (Iov 7, 1). Sfântul Apostol Pavel zice: "În această luptă mare, aveți nevoie de răbdare" (Evrei 12, 2-7). Iar Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, zice: *Întru răbdarea voastră veți dobîndi sufletele voastre* (Luca 21, 19). De aceea sîntem datori pururea de a ne ruga la Preamilostivul Dumnezeu să ne dea răbdare în necazurile și suferințele noastre, spre a ne duce Crucea pînă la sfîrșit, căci fără de El nu am putea face nimic (Ioan 14, 4). Dar să fim încredințați că Dumnezeu, din a Sa nemărginită milă, nu lasă pe om să fie ispitit mai presus de puterile lui (I Corinteni 10, 13).

Iubiți credincioși,

Acum, către sfârșitul acestei predici, vom aminti o istorioară adevărată pentru un bolnav. Acesta a zăcut mai mulți ani și pierzându-și răbdarea în boală, cerea de la Dumnezeu să moară, iar Preabunul Dumnezeu l-a salvat printr-o minune, spre a nu-și pierde sufletul său.

Un călugăr cu viață aleasă din Sfântul Munte Athos, fiind paralizat de mulți ani, începuse a se ruga lui Dumnezeu, ori să moară, ori să se facă sănătos, nemaiputând suferi acea boală chinuitoare. Așa rugându-se, a venit la el un înger al Domnului și i-a zis: "Dumnezeu voiește să te curățe pe tine de păcatele tale ca fierul prin foc, spre a te duce pe tine în raiul desfătării, că nu este altă cale spre Mîntuitorul decît calea Crucii care se face prin suferințe. Deci dacă vrei să te cureți de greșelile tale trebuie să mai zaci un an pe pămînt sau să stai trei ceasuri în iad".

Călugărul bolnav a început a cugeta. Încă un an de suferință pe pămînt? Mai bine să stau trei ceasuri în gheenă! Atunci îngerul, cu iuțeala fulgerului îi duse sufletul său în chinurile iadului și plecă, zicînd aceste cuvinte mîngîietoare: "După trei ore voi veni la tine să te caut!" Întunecimea aceea cumplită, suspinările sfîșietoare ale păcătoșilor care se chinuiau în gheenă și fețele înfricoșate ale diavolilor au adus asupra călugărului urgisit o groază și o durere nespusă. Pretutindeni nu vedea și nu auzea decît suferințe, lacrimi și vaiete îngrozitoare! Doar ochii arzători ai diavolilor luceau în întunericul fără margini al iadului.

Atunci chinuitul călugăr a început a plînge și a striga, însă nimeni nu răspundea la strigătele sale. Lui i se părea că de cînd a sosit acolo trecuseră sute de ani de suferință și aștepta cu nerăbdare să apară îngerul Domnului să-l scoată. Însă îngerul nu venea. Toți păcătoșii închiși în gheenă nu erau ocupați decît de moartea lor prea amară și groaznică și de propria lor muncă, iar grozavii diavoli, în bucuria lor infernală, își băteau joc de suferințele păcătoșilor.

În sfârșit, îngerul cu un zîmbet de lumină, se apropie de chinuitul călugăr și-l întrebă: "Cum te afli, frate?" "Niciodată nu aș fi crezut că gura unui înger poate minți! Oare nu mi-ai spus că ai să mă scoți de aici după trei ore? Și iată, au trecut sute de ani în aceste suferințe groaznice! Ce zici tu?" A răspuns îngerul cu fața luminată: "O oră a trecut, de cînd te-am părăsit și mai ai încă două ore de stat aici!" "Două ore? strigă călugărul chinuit, cu mare groază. Este oare cu puțință să fi trecut o oră? Dar nu mai pot suporta aceste munci cumplite! De se poate face voia Preamilostivului Dumnezeu, te rog scoate-mă de aici. Voiesc mai bine să sufăr pe pămînt ani, secole chiar pînă la a doua venire a Domnului, dar scapă-mă de aici! Fie-ți milă de mine!"

Zise îngerul: "Dumnezeu, fiind Părintele îndurărilor și a toată mîngîierea, arată bunătatea Sa asupra ta. Dar tu trebuie să-ți aduci aminte de acum înainte cît de grele și de mari sînt muncile gheenei; iar chinurile de pe pămînt, oricît de groaznice ar fi, sînt numai umbră față de cele veșnice ale iadului (*Viața repausașilor*, București, 1899, p. 424-426).

Iubiți credincioși,

Din această istorioară adevărată și din cele de mai înainte să înțelegem că nu este mîntuire fără Cruce și fără suferință în această viață. Mîntuitorul nostru Iisus Hristos ne-a spus că "prin multe scîrbe ni se cade a intra întru Împărăția Cerurilor".

Tot creștinul care dorește mîntuirea sufletului său este dator să fie gata a suferi cu dragoste și cu răbdare toate necazurile, scîrbele și durerile vieții îngăduite de Dumnezeu asupra omului pentru mîntuirea lui. Zice Sfîntul Isaac Sirul: "Precum focul curăță arama de rugină, așa boala curăță păcatul omului". De aceea este bine ca în toată suferința și întristarea să ne rugăm Preaînduratului Dumnezeu să ne ierte de păcate și să ne dea răbdare în necazuri și supărări, aducîndu-ne aminte că: "Necazul răbdare lucrează, iar răbdarea curățire de păcate".

Niciodată în viață nu putem răbda cît sîntem datori pentru păcatele noastre, pentru a împăca dreptatea lui Dumnezeu. Și nici a răbda nu putem fără mila și ajutorul Preaînduratului Dumnezeu. De aceea Mîntuitorul nostru Iisus Hristos a zis: *Rămîneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămîne în viață, tot așa nici voi, dacă nu rămîneți în Mine* (Ioan 15, 4). Numai cu mila și cu ajutorul Lui putem în viață toate. Acest adevăr ni-l arată Sfîntul Apostol Pavel care zice: *Toate le pot întru Hristos, Cel Care mă întărește* (Filipeni 4, 13).

Cu adevărat toate în Hristos le putem, iar fără El, nimic. De aceea sîntem datori în toată vremea și locul să cerem mila și ajutorul lui Dumnezeu și cu credință și nădejde, să așteptăm aducîndu-ne aminte de cuvîntul care zice: *Mîntui-va Domnul sufletele robilor Săi și nu vor greși toți cei ce nădăduiesc în El* (Psalm 33, 21). Amin.

Pr.Ilie Cleopa ,Predici la duminicile de peste an.